

En kväll vid svängbron

Dikt ur "Efterskörd" av Birger Sjöberg

Minns du vid svängbron, då en kväll den låste
sig långsamt till, när vi tillsammans voro,
och än en liten vind från söder blåste,
och än små rosenmoln på himlen foro.
Fast alla stjärnor redan kommit fram,
och månen stod så blek och allvarsam.

Det gnisslade, och bakom bron så sakta
den vita skutan gled i dunklet stilla
på gullblank våg. Vi sutto och betrakta
dess fåra, där små vågor hördes kvilla.
Sen skymde det omkring dess vita skrov,
och det var lugnt och hela hamnen sov.

Det dofta nog reseda denna natten,
den ljuva doft, näst rosens bäst av alla,
från hamnkassörens hus med blomrabatten,
där några månestrålar syntes falla.
Och månens strålar likna fåglar små
med vingar rörliga och silvergrå.

Och månefåglar glänste lent bland bladen
i mörka kronan över oss, min kära.
En kärra rullade långt bort i staden,
än lät den fjärran, än lät den helt nära.
Och högt på tankefjällens högsta topp
i svärmisk lycka dit jag klättrat opp.

Jag talte stilla om det myckna stora
som jorden bär i tonerna och orden.
Vad lyckan är och hur de den förlora,
vad sorgen är på denna sorgsna jorden.
Ditt ögas klarhet ej jag hade släppt.
Då sade du: Du har ej västen knäppt."

Och än en liten vind från söder blåste,
och än små moln på himlen sakta foro...
Minns du vid svängbron, när en kväll den låste
sig långsamt till då vi tillsammans voro,
du prosans dotter, klarögd som en sång
med milda stjärnors glans i blickens fång.